

Bir Sorunun Cevabı: Lübnan'da Neler Oluyor?

Görüntüyü netleştirmek üzere biraz geriye dönüyoruz:

1. Bölgenin meselelerine siyâsî çözümlerin baş gösterdiği 1970'lerin sonlarında Carter döneminden beri, 1978 yılındaki meş'um Camp David Anlaşması'nı öne süren Amerika'nın himâyesinde ciddi bir yol alınmıştır. Amerika'nın plânı ondan sonra da devam etmiştir: "Suriye seyrini Filistin çözümünün seyrinin önüne geçirmek veya en azından ondan geri bırakmamak." 1980'lerde Carter'dan sonra gelen Reagan da bu doğrultuda ilerlemiştir. Ardından Baba Bush gelmiş, "Ortadoğu Krizi" diye isimlendirdiği soruna, -Suriye'yi ve dolayısıyla Lübnan'ı da içine alacak şekilde halleden- bir çözüm bularak bu meselede aynı çizgi üzerinde seyretmiştir. [Çünkü 1975'te Caydırıcı Suriye Kuvvetleri'nin girmesinden, Amerika'nın Lübnan'daki çıkarlarını korumak ve Avrupa [İngiliz ve Fransız] nüfuzunun Lübnan'a girişini engellemek üzere, et-Tâif Anlaşması sonrasında Amerika'nın emriyle Suriye'nin Lübnan'ın yöneticisi haline gelmesine dek Amerika Lübnan'ı Suriye'ye "göbekten" bağlamıştır.] Bundan sonra veya bunu Filistin meselesine bağladıktan sonra Ürdün'ü halletmeye gelince, Amerika gördü ki orası bir İngiliz merkezidir ve İngiltere çözüm yularlarını Amerika'nın eline bırakmayacaktır. Bundan dolayı onun diğer meselelerden önce veya sonra çözülmesi o kadar da önemli bir iş olmadı.

2. Yine İkinci Körfez Savaşı'ndan [Irak'ın Kuveyt'ten çıkarılmasından] sonra Baba Bush döneminde, 1991 yılında Madrid Konferansı düzenlendi. "Güvenlik Çemberi" mesâbesindeki Arap devletleri, Filistin Kurtuluş Örgütü ve yahudi varlığı aynı masa etrafında bir araya geldi, sonra müzâkereler devam etti... O sırada Avrupa [İngiltere] Ebu 'Ammâr [Yâsir 'Arafat] ve yardımcısı Ebu Mâzin [Mahmud 'Abbâs] liderliğinde Filistin Kurtuluş Örgütü ile yahudi varlığı arasında, Madrid Konferansı gereğince Amerika'nın gözetiminde süregelen müzâkerelerden uzak olarak Oslo Anlaşması'nı tertip edebildi ve Amerika, Oslo Anlaşması'nı ve yine Ürdün ile yahudi varlığı arasında yapılan Vâdi 'Arabe Anlaşması'nı kutlamak zorunda kaldı.

Fakat Oslo sorunu çözmedi. O yalnızca yahudi yönetimi altında belediyelerin yetkilerinden çok daha az yetkiler ile donatılmış bir Filistin Otoritesi oluşturmanın giriş kapısı idi. Nitekim yahudi varlığının rızâsı olmadıkça o Filistin Otoritesi'nin hiçbir şeye karışmaya gücü yetmezdi ve dolayısıyla Filistin Otoritesi, yahudilerin bu "devlet"ten yapılmasını istediği işlerdeki yükünü hafifletmekten başka bir işe yaramazdı.

Açıktır ki Filistin meselesi, Avrupa'nın Amerika olmaksızın çözebileceği bir mesele değildir ve işler çekişmeli bir halde seyretmektedir. Dahası Amerika, öncesinde veya beraberinde Suriye konusunu halletmeden Filistin konusunu halletmek istememektedir. Avrupa ise güç yetirebilirse meselelerin arasını ayırmak istemektedir. Nitekim hem Amerika'nın hem de Avrupa'nın yahudi varlığı içerisinde adamları vardır ki onlar, çıkarlarına gördükleri hususlardan hareketle Amerika'nın veya Avrupa'nın bakış açısına göre yanar-dönerdirler ve kendi çıkarlarına hizmet eden çözümleri pazarlarlar. Arap Topluluğu'na gelince; onların hesaplanacak hiçbir hesapları yoktur. Çünkü özellikle yahudi varlığının etrafını saran çember devletlerdeki Arap rejimleri, Sömürgeci Kâfirin ajanıdır. Onlar çözümde hiçbir engel teşkil etmezler.

3. Baba Bush'tan sonraki yönetimde yani 1993-2000 arası Clinton Yönetimi'nde, Clinton Suriye ve Filistin meselelerinin çözümüne ciddi önem verdi. (Clinton) Hâfız Esed ve Rabin ile bir araya geldi ve daha sonraları "Rabin Emâneti" olarak tanımlanan çözüm üzerinde anlaşmaya varılır gibi oldu. Zîra Suriye Ordusu'na yönelik kısıtlamalara karşılık, Taberiye tarafı ile Doğu Taberiye'nin küçük şeridi Yahudi'de kalmak üzere Golan Tepeleri'nden geri çekilme konusunda anlaşma sağlandı, ama Rabin'in suikaste kurban gitmesi bu işi durdurdu.

Bundan sonra Clinton'ın görüşü şöyle oldu: -"Rabin Emâneti" denilen şeyin yeniden canlandırılabilir olması itibâriyle Suriye sorununun çözümüne eşlik etmemesi halinde- Avrupa

nüfuzundan bağımsız tamamen Amerika'nın güdümünde olan bir "İsrail" liderliği olduğu bir zamanda, Filistin meselesinin çözümünde ilerlemeye hiçbir engel kalmaz.

Bununla birlikte Clinton Filistin meselesinde de başarısız oldu. Çünkü Amerikan projesi çekişmenin çözümü olarak, Filistinliler için Kudüs'ün bir parçasında yönetsel nüfuza sahip yarı-silahsızlandırılmış bir devletin kurulmasını öngörmekteydi. Velâkin Yahudiler savaşılayıp Şeria ve Gazze'nin -zayıf da olsa- herhangi bir devletlerarası vasfının bulunmasını istemediler. Bilakis kendi fiilî otoriteleri altında kalmasını isteyip Kudüs'ün herhangi bir parçası üzerinde hiçbir fiilî otoritesi olmayan, hatta şekli yetkilerle donatılmış, yerel vasıfta devletimsi bir varlık [veya uzun yıllar geçici kalacak bir devlet] bulunmasına onay verdiler ki Kudüs'te, havada, karada ve denizde fiilî otorite yalnızca yahudi varlığına ait olsun.

İşte böylece Clinton, çabalarında hezîmete uğradı ve dönemini tamamladı.

4. Oğul Bush 2001 yılında yönetime geldiğinde, bölge sorunlarının yani Filistin'in halli öncesinde veya beraberinde Suriye'yi hâl yoluna sokmanın ve "Rabin Emâneti"ni yenilemenin temel hatlarını gözden geçirmeye başladı. Velâkin Yahudiler, kendilerini Golan'dan tümüyle uzaklaştıran herhangi bir çözümü kabul etmediler. Dolayısıyla Suriye kuvvetleri ile birlikte, -Sinâ' çekilişine benzer şekilde- Golan'dan sınırlı olarak geri çekilmeye de râzı olmadılar. Ne Golan'dan ne de herhangi bir parçasından çekilmeyi kabul ettiler. Bunun yerine Vâdi 'Arabe Anlaşması'na benzer şekilde Suriye'den kiralamayı kabul ettiler. Amerikan Yönetimi'ndeki yeni-muhâfazakârların politikası ise, yahudilere doğrudan baskı yapmayı gereksiz hale getirdi. Bu nedenle Amerikan Yönetimi, Suriye [ve dolayısıyla Lübnan] meselesinin çözümünden uzak bir şekilde [ki Lübnan'daki işlerin dizginleri Suriye'nin elindeydi] Filistin meselesinin çözüm girişimlerine yönelik olarak Clinton döneminde icrâ edilenlerin tümünü durdurdu. Bu ise Suriye'ye [ve dolayısıyla Lübnan'a] ve Filistin Otoritesi'ne ilişkin kapsamlı bir plân koymak üzere yeni bir yönetim boşluğu oluşmasını beklemek demekti.

5. Velâkin 2001 yılında 11 Eylül olayları meydana gelip de Afganistan ve Irak'a saldırdığında, Bush'un "Terörizme karşı Mücâdele" dediği konu, Ortadoğu Krizi denilen bölgedeki çatışma konusundan daha öncelikli bir hale geldi ve Bush, bu krizin çözümüne yönelik ciddi plânlama yapmayı durdurup 11 Eylül ve uzantıları olan konularla uğraşmaya yöneldi.

Böylece Filistin konusu, sorunun siyâsî çözümleri bakımından rafa kaldırıldı ve mesele, Yahudi askerî araçları ve vahşi cürümleri ile güç yetirebildikleri kadarıyla Filistin halkının direnişi arasında kaldı. Yahudi varlığı, terörizm ve onunla mücâdele açısından Bush Yönetimi'ndeki yeni-muhâfazakârların dümen suyuna girdi. Bu şekilde Amerika'nın mesele için koyduğu projeler ve çözümler, kritik çözüm projeleri de dahil olmak üzere genel ilişkiler projelerine benzer haline geldi. Ondandır ki bu çözümler, bu hâl üzere devam etti. Tâ ki 30.04.2003'te Yol Haritası Plânı resmî olarak ilân edilinceye kadar... Ne var ki maddelerinden açıkça anlaşıldığı gibi, ciddi anlamda uygulamak üzere Amerika'nın doğrudan liderliği olmaksızın bunun uygulanma imkânı yoktu ve Amerika'nın gündemi uyarınca Afganistan ile Irak'taki cepheler sâkinleşinceye dek ertelendi.

6. O esnâda Mahmud 'Abbâs, Filistin Otoritesi'nin başına geçti. O, birçok kez rengini değiştirmiş bir adamdır. Nitekim Oslo'da Avrupa [İngiltere] doğrultusunda 'Arafat'ın peşinde ilerledikten sonra, herhangi bir işte isyân etmediği Amerika'nın adamlarından biri haline geldi. Suriye konusundan bağımsız olarak Filistin meselesinin çözümünde ilerlemeye başladı ve talep edilen her tâvizi sunmaya hazır hale geldi. Ancak yahudiler, 'Abbâs'ın Filistin sokaklarındaki nüfuzunun zayıf olduğunun ve İslâmî akımların herhangi bir tâviz vermeyi ve yahudi varlığını tanımayı kabul etmediğinin farkındaydılar.

İşte böylece bir diğer faktör daha, Suriye konusuna ilâveten Filistin meselesinin çözümünü geciktiriyordu ki bu, Filistin'deki İslâmî akımların, -Mahmud 'Abbâs liderliğindeki diğer akımların kabul ettiği gibi- tâvizleri ve yahudi varlığını tanımayı kabul etmesi gereği idi. Fakat bu akımlara tâviz ve tanımayı kabul ettirmek hiç de kolay değildi. Zîra İslâm, İslâm toprağının tek bir

karışından bile tâviz vermeyi reddettiği gibi, İslam toprağının tek bir karışının bile işgale uğramasını tanımayı reddediyordu ve İslam, tâviz verenleri ve tanıyanları hıyânet ile damgalıyordu. Müslümanların genelinin yanı sıra tüm İslâmî hareketler de bunu kabul ediyor ve destekliyordu.

7. Binâenaleyh Yahudi, Filistin'e yönelik kritik bir çözümün vaktinin henüz gelmediğini idrâk etti. Bu nedenle Suriye sorununun Amerikan gündemine uygun olarak hizâyâ girmesi ve Filistin'deki İslâmî akımların -tıpkı laik akımlar gibi- tâviz ve tanımayı onaylaması için beklemeye geçti. Bu arada Şaron, Nisan 2004'te Bush ile anlaşarak, fiilî otorite, dilediği zaman giriş-çıkış olanağı ve kontrol noktalarının, hava alanlarının, geçitlerin... gözetimi Yahudi'nin elinde kalmak üzere, sadece "idârî olarak" Ğazze'den tek taraflı geri çekilme plânını ortaya attı. Yahudi'nin bundaki murâdı; Ğazze'deki orduları üzerindeki baskıyı hafifletmek ve Amerika, Irak ve Afganistan bataklığından çıkıncaya, sonra da Suriye'yi [ve dolayısıyla Lübnan'ı] ve Filistin'i çözüme dâhil etme işini üstleninceye ve yahudi varlığını tanısinlar ve 1948 Filistini'nden vazgeçip 1967 Filistin sınırları üzerinde müzâkereleri onaylasınlar diye İslâmî akımları uysallaştırmak için çalışıncaya kadar teşvik edici çözüm adımları atmak idi.

8. Ardından Amerika'nın himâyesi, Yahudinin onayı ve Hamas'ın katılımı ile Filistin seçimleri düzenlendi. [Onlara göre İslâmî akımların temsilcisi olan] Hamas'ın iktidara gelmesi; onu yahudi varlığını tanımaya ve yanı başına Filistin için bir "devletçik" kurulmasına... onay verir hale getirmeye yönelik adımları hızlandırdı. İşler böylece çekişmeli bir halde sürüp gitti, tâ ki Filistin'de iki devlet kurulmasına onay veren Esirler Vesîkası ortaya çıkıncaya kadar!.. Buradan hareketle Mahmud 'Abbâs Yönetimi, İsmâ'îl Heniye liderliğindeki Hamas başta olmak üzere Filistinli gruplar ile müzâkereler için görüşmeye başladı. Bunun sonucunda, -el-Cihâd-ul İslâmî [İslâmî Cihad] hariç- Hamas ve diğer gruplar Vesîka'ya onay verdiler. Bilindiği gibi İsmâ'îl Heniye'nin geçmişi göstermiştir ki o siyâsî çözümü kabul etmektedir. Nitekim Hamas'ın o zaman karşı çıkmasına, hatta adaylığı haram saymasına rağmen 1996 seçimlerinde kendisini aday göstermişti. O kadar ki Hamas, onun bu adaylığından sorumlu olmadığını bildiren bir beyannâme yayınlamıştı.

Her şeye rağmen, Esirler Vesîkası'nı onayladıklarını ilan etmek üzere Mahmud 'Abbâs ve İsmâ'îl Heniye tarafından 25.06.2006 günü ortak bir basın toplantısı düzenlenmesine karar verildi. Ama Ğazze'de yahudi askerin kaçırılması olayı buna engel oldu. Yine bu askerin esir alınması olayı, -Hamas ile diğer gruplara bu Esirler Vesîkası'nı onaylamayı iptal ettirmediyse de- bu meş'um basın toplantısını iptal etme işine yaradı.

9. Ardından işler sür'atle, 12.07.2006'da Hizbullah'ın yahudi askerlerinden iki tanesini esir alması olayına dayandı. Yahudinin buna tepkisi; beşere, şecere ve hacere kadar ulaşan fâhiş bir tepki oldu. Sonra yahudi varlığı, Hizbullah'ın acı verici darbelerine uğrayıp sersem bir halde dona kaldı. Çünkü bir gün gelip de iç bölgelerdeki şehirlerinin ve köylerinin böylesi füzelerle vurulabileceğini hiç ummamıştı.

Her ne kadar yahudi varlığına isâbet eden zararın hacmi, Lübnan'a isâbet eden zararın hacminden büyük olmamasına, devletlerarası alanda ve Avrupalılar tarafından ateşkes ilanı ve diğer hususlar üzerinde görüşme taleplerinde bulunulmasına rağmen Amerika, "elverişli koşullar" oluşmadıkça âcil ateşkes yapılmasını onaylamamada ısrar etti.

Peki bu ısrarı sebebi ne idi?

10. Bunu beyân etmek için deriz ki:

Irak ve Afganistan'daki işler Amerika'nın arzulamadığı şekilde seyretti. Bataklığa saplanınca, oradan çıkışın külfetli olacağı ve işlerini uzatacağı ona âyân oldu. "Bilhassa" Irak, meseleye komşu devletler devreye girmedikçe kendisini kurtaramayacağı kızgın bir karşı savaş merkezine dönüştü. Bu komşu devletlerin en bâriz olanları ise İran ile Suriye'dir ki bunlar, dikkate değer bir Amerikan nüfuzunun bulunduğu devletlerdir. Velâkin onların bu işe karışmaları, diğer bölge meselelerine

kapsamlı bir çözüm bulunmadıkça yani Ortadoğu Krizi sona erdirilmedikçe mümkün olmayacaktır.

Amerika, bu iş [yani bu kapsamlı çözüm] sayesinde tahminlerine göre aşağıdaki işlerin gerçekleştirebileceğini değerlendirdi:

1. Irak ve Afganistan'da işlediği cürümlerden, oradaki skandallarından ve saldırısıyla ulaşmak istediği hedeflerindeki hezîmetinden, -geçici de olsa- dikkatleri dağıtmak.
2. Amerikan himâyesinde Lübnan'ın Suriye'ye bağlandığı 1975 yılında Lübnan'da yapıldığı gibi, Irak'ı veya Irak'ın büyük bir kesimini İran'a bağlamak için açık bir giriş kapısı oluşturmak, sonra da İran'ın nükleer krizini sona erdirmek. Zîra çözümünü boşa çıkararak ve Avrupa'yı meşgul ederek bu krizi istismâr eden Amerika'dır.
3. Suriye ile Irak arasındaki sıcak sınır atmosferini soğutmak, (Suriye'den Irak direnişine giden) tedârikleri engellemek ve kendisine ilticâ eden Iraklıları baskı altında tutmak üzere yardım edebilsin diye Suriye için bir giriş kapısı oluşturmak.
4. Suriye'nin ve dolayısıyla peşi sıra Filistinli örgütlerin yahudi varlığını açıkça tanınması ve bölgedeki çekişmeye nihâî bir sınır konulması suretiyle Filistin meselesinin çözümünü kolaylaştırmak.
5. Böylece bölgedeki Amerikan hegemonyasını sağlama almak ve çıkarlarının, özellikle de petrolün güvenliğini pekiştirmek.
6. Bu da Amerika'nın bölgedeki imajının yükseltilmesini, daha da önemlisi Amerika'da Bush ile Cumhuriyetçi Parti'nin popülaritesinin artırılmasını gerektirmektedir ki gelecek seçimleri kazanması kolaylaşabilsin.

Bununla birlikte Amerika, aşağıdaki hususların bu hedeflerin gerçekleştirilmesini bloke ettiğini gördü:

1. Avrupa karşısına dikildi. Çünkü Avrupa [Fransa ve İngiltere], cüz'î bir şekilde otuz senedir ve et-Tâif Anlaşması'nda beri de külli bir şekilde yaklaşık on beş senedir uzak kaldıkları Lübnan'daki Amerikan nüfuzunu sıkıştırmak üzere el-Harîrî suikasti ile altın bir fırsat yakaladı. Fakat bölgedeki işlerin dizginlerini Amerika'nın elinden çıkarmayı başarmak Avrupa için öyle kolay değildi.
2. Hizbullah konusuna gelince; 1980'lerin başından beri İran ile Suriye'nin askerî, lojistik, eğitim... destekleri ile desteklendi. Tâ ki halletme zamanı gelinceye kadar bu destekler sürdü. Sonra rolünü tamamladı. Hizbullah bu hususu bir türlü "kavrayamadı". Bu iki devletin, özellikle Suriye'nin Amerika ile olan açık bağlantılarına rağmen, onlara karşı "hüsn-ü zan" besledi. Yahudi ile savaşması halinde bu ikisinin kendisini destekleyeceğini zannetti. İşte böyle bir Allah'a ihlas! Dahası İran ve Suriye'nin kendisini desteklemesinin; Amerika'nın himâyesinde bir hal yolu bulunmasını bekleyerek işgâl altındaki Golan Tepeleri'ni kurtarmayıp sessiz ve hareketsiz kalan Suriye'nin hâin imajını kaldırmak maksadıyla olabileceğini ve Suriye ile arkasındaki İran'ın halletme zamanı geldiğinde, işini güzellikle bitirebileceğini veya gerekirse yahudi ile savaşında terk edip yalnız başına bırakabileceğini, uzak bir ihtimâl olarak gördü.

Önemli olan; Hizbullah'ın kuvvetini büyütmüş olması, Yahudiye karşı savaşında muhlis bir şebâbı bünyesinde barındırması, Suriye'nin kendisine yalnızca siyâsî bir parti haline dönmeyi ve Yahudi ile savaşını bırakmayı emretmesini zorlaştırmış olmasıdır. Bilinmektedir ki halletme zamanı geldiğinde, halletmenin esâsî unsurları, Hizbullah'ın rolünün kalmasını kabul etmeyecektir. Bu nedenle Hizbullah konusu, çözüm önündeki blokajlardandır.

3. Yahudi varlığı konusuna gelince; Amerika bilmektedir ki Yahudiler, bir taraftan kendileri için belirlenmiş sınırlar içeren güçlü bir devlet garantilerken, diğer taraftan -Filistin'de zayıf

da olsa herhangi bir devletin kurulması şöyle dursun- kendilerini kuşatan diğer devletleri de başıboş bırakan bir çözümü kesinlikle kabul etmeyeceklerdir. Zira Yahudiler, kalplerinde ve zihinlerinde Muharref Tevratları olduğu halde hareket etmektedirler. Fırsatını yakalar yakalamaz, Nil'den Fırat'a kadar tüm bölgeyi ele geçirmeye yönelik uzak hedefleri varlığını sürdürmektedir.

Yahudiler, kendilerini vuran zararı ve tahrip eden tehlikeyi hissetmedikçe, ne Suriye'nin ne Lübnan'ın ne de Filistin'in yüzularını (itibarlarını) koruyarak hâl yoluna katılmalarını kabul edecek değillerdi. Bu nedenle yahudi varlığı konusu da, çözüm önündeki blokajlardandır.

Bunun üzerine Amerikan Yönetimi; bu sorunları tümüyle ele alan [II. Madrid veya benzeri] bir konferans düzenlemek suretiyle Yeni Ortadoğu dediği yerde, [Suudi Arabistan, Mısır ve Ürdün'ün desteği ile] İran, Suriye, Irak, Yahudi varlığı, Lübnan ve Filistin Otoritesi'nin dâhil olduğu bölgedeki krize kapsamlı bir çözüm oluşturma yolunda ilerlemeye ve bu devletler arasındaki krizin halledilmesinden sonra Ortadoğu'daki ilgili diğer devletlerin de dâhil edilmesine yönelik düzenlemeler koymaya karar verdi. Amerika bu plânlamayı Yahudi saldırıları çerçevesinde keşfetti. Nitekim Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, 22.07.2006 tarihinde yaptığı açıklamada, Lübnan'a yönelik bu Yahudi saldırısının yeni bir Ortadoğu ile sonuçlanacağını söyledi!

Amerikan plânlamasına göre bu blokajların ortadan kaldırılması ise aşağıdaki gibi olacaktır:

1. Hizbullah Konusunda: Hizbullah'ı yahudiye karşı hassas ve müessir eylemler yapmaya yöneltmek, sonra "İsrail'in azgın tepkileri karşısında onu terk etmek ve savaşta onun tarafında yer almamak konusunda Suriye ve İran ile anlaşmak.
2. Yahudi Varlığı Konusunda: Yahudileri, -küçük de olsa- Hizbullah'ın herhangi bir eylemine karşı şiddetle tepki göstermeye yöneltmek, sonra hem Hizbullah'a büyük zarar hem de yahudi varlığına müessir zarar verilmeye kadar ateşkesi engellemek.
3. Avrupa Konusunda: Mesele Amerika'nın eline geçinceye dek, her iki taraf, hem Hizbullah hem de yahudi varlığı yıpranuncaya kadar Avrupa'nın Güvenlik Konseyi'ne herhangi bir karar tasarısı sunma çabalarını boşa çıkarmak.

Yahudilere gelince; onlar bu durumda münâsip bir proje koyması için Amerika'ya başvuracaklardır.

Hizbullah'ın şebâbına gelince; onlar iki güzellikten birine, ya Şehâdet ya da Zafere ulaşuncaya kadar ihlas ile savaşacaklardır. Velâkin İran ve Suriye yoluyla Amerika, talep edilen doğrultuda Hizbullah'ı kontrol altına alma işini İran ve Suriye'ye vererek münâsip bir proje içinde tahakküm sağlayacaktır.

İşte bu yüzden Amerika, 19.07.2006'da Amerikan Dışişleri Bakanı Rice'ın Mısır Dışişleri Bakanı ile Washington'daki görüşmesinden sonra yaptığı açıklamada geçtiği gibi, "elverişli koşullar" oluşmadıkça âcil ateşkes yapılmasını onaylamadı.

11. Lübnan'da meydana gelenlerin genel vasfı işte böyledir. Buradan "İsrail" savaş araçlarına oranla sayıca ve teçhizatça az bir direnişin nasıl olduğu, nasıl yahudi varlığına çarptığı, ne kadar kayıplara, yaralılara ve ölümlere neden olduğu açığa çıkmıştır.

- Ya İran ve Suriye, dirsek çevirip Hizbullah'ı savaşta tek başına terk etmiş olmasalardı, yahudinin hâli nice olurdu?! Nitekim bu durum İranlı ve Suriyeli yetkililerin açıklamalarında ortaya çıkmıştır. İran Dışişleri Bakanlığı, "*Tahrân'ın Suriye halkının yanında olacağını ve İsrail'in Suriye'ye saldırması halinde uğrayacağı hasarların tahmin edilemeyeceğini*" açıklamıştır. Velâkin gözettileri Lübnan'a ve Hizbullah'a yönelik süregelen saldırılar hakkında sessiz kalmıştır. Yine Suriye Enformasyon Bakanı, "İsrail" kuvvetlerinin topraklarına yaklaşması halinde Suriye'nin karşılık vereceğini vurguluyordu. Sanki el-Musna'daki sınır noktasına yönelik Yahudi bombardımanı topraklarına yakın değilmiş gibi!..

- Ya Amerikan güdümündeki diğer Arap devletleri düşmanı destekleyip yahudinin zaferi için duada (!) bulunmasalardı, yahudinin hâli nice olurdu?! Nitekim bu temenni; Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan yöneticilerinin açıklamalarından anlaşılmıştır.
- Muhakkak ki olaylar karşısında uyanık olmak oldukça önemli bir iştir. Hizbullah'ın zayıf noktası ise, yıkıcı vahşi yahudi cürümlerinin tırmandığını görmelerine rağmen, işler kızışınca dirsek çevirip tek başına terk ettikleri ve kendi tarafında savaşa katılmadıkları halde, içlerindeki Amerikan nüfuzunu da idrâk etmeksizin İran ve Suriye'ye karşı hüsn-ü zan besleyip ellerinde bir koz haline gelmesidir.
- Ümmetin zayıf noktası da asıl çıban başının bu ajan yöneticiler olduğunu idrâk etmemesidir. Dolayısıyla saldırıları kınayan gösterilerde sesini kısıp onları tahtları üzerinden düşmanı destekler bir halde bırakmak yerine, bu hâin yöneticileri ortadan kaldırmak ve yahudiye karşı savaşınlar diye dinamik bir tahrik ile orduları harekete geçirmek üzere azimlerini keskinleştirmeleri gerekirdi. İşte o zaman Ümmet, "İnsanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmet" konumuna yükselir, ordusu da yahudi varlığının işini bitirmek ve Filistin'i bir bütün olarak Diyâr-ul İslâm'a döndürmek üzere bereket dolu heybetli bir sefere doğru ilerlerdi.

Bununla birlikte vakit henüz geç değildir. Amerika bu yöneticileri uysallaştırmada ve bu müzâkere projesi önündeki tüm engelleri kaldırmada başarılı olsa bile bu, o kadar da kısa olmayan uzun bir vakit alacaktır. Zîra Amerika'nın Yeni Ortadoğu dediği proje, -projeye yönelik vizyonundan sızdığına göre- bölgenin siyâsî ve coğrafi açıdan yeniden şekillenmesini talep etmektedir. Bu ise uzun bir vakit gerektirmektedir. Amerika bunun farkındadır ve onun önem verdiği husus, görmekte olduğu genel hatlara ilişkin sınırlandırılmış müzâkerelerde bölge devletlerinin kendi himâyesi altına konulmasıdır. Bu Amerikan plânlamasını hezîmete uğratma fırsatı Ümmetin önünde durmaktadır. Bu hâin yöneticileri ortadan kaldırma, İslâm'a mecdini iade etme ve **Nübüvvet Minhâcî üzere Râşidî Hilâfet Devleti'**ni kurma fırsatı da ordulardaki askerlerin önünde durmaktadır ki böylece katledilen ve sakatlanan çocukların intikâmı, dehşete düşürülen, dul bırakılan ve aşağılanan kadınların intikâmı ve sakalları kana boyanan yaşlıların intikâmı alınır. İşte o gün yahudi, kendi evlerini hem kendi elleriyle hem de mü'minlerin elleriyle harap eder. İşte o gün Allah ^[Subhânehu ve Te'alâ] mü'min toplumun gönüllerine şifâ verir.

İşte o gün mü'minler de Allah'ın zaferi ile ferahlar. [er-Rûm 3-4]

H. 28 Cumâde'l Âhira 1427
M. 24 Temmuz 2006